

התורה החדשה

פרשת מצורע,
שבת הגדול

מתורת האדמו"ר בנש"ק
רבי יאשיהו יוסף פינטו שליט"א
לע"נ הצדיק הטהור רבי משה אהרון פינטו זיע"א
והרבנית מדלן מזל טוב פינטו זיע"א

בשבת הגדול ניתן להשיג השגות גדולות
שלוקחות עבודה של שנים בזמן קצר

זמני בניסת/יציאת השבת

פרשת השבוע: מצורע, שבת הגדול
(הפטרה: וערבה (מלאכי ג' ד-כד

כניסה יציאה ר"ת

20:24 19:37 IS:45 **תל אביב**

20:27 19:39 IS:48 **חיפה**

20:27 19:39 IS:28 **ירושלים**

20:26 19:38 IS:43 **באר שבע**

הזמנים עבור תל אביב לפי שיטת ציר הכיים

קדושת העלון ודברי התורה יהיו

להצלחת ורפואת

כבוד האדמו"ר רבי חיים פינטו שליט"א

כבוד האדמו"ר

רבי יאשיהו בן זהרי שליט"א

נתנאל וחנה גבאי והילדים היקרים

יאשיהו יוסף יואל, מאיר אהרון

גבריאל, משה חיים רפאל בני שירן

חנה,

שירן חנה בת לאה שלמה בן יפה הי"ו

בנציון ורות והילדים היקרים

למשפחת שמואל הי"ו

זיוג הגון לדניאל בן חנה הי"ו

ספר דברים
צוואת משה רבנו

בבקשה מכולם לדחוק בקריאת ספר דברים השבת
כל פסוק נגזר כענין...
שבת שואם וכשורת טובות

וכך בכל מצוה שהאדם עושה עליו לעבוד על
עצמו ולשעבד את כל מה שיש לו להשיג את
המצוה טהורה וקדושה ולא פגומה. בני יש-
ראל בארץ מצרים עבדו עבודה קשה והתרי-
חקו מהתורה והמצוות, הגיעו למ"ט שערי
טומאה. ופה בלי הכנות של חודשים ושנים
כמו רבי עקיבא שאומר כל ימי עבדתי והייתי
מצטער לקיים מצוה כמו שצריך.

פה בני ישראל לוקחים את השה וברגע אחד
משעבדים את עצמם ועושים את המצוה
לשם שמיים בקדושה וברוממות הנפש גדולה
ביותר בלי עבודה של שנים רבות, ברגע אחד
מגיעים לתכלית לשעבד את הפנימיות ואת
החיצונית, את הכל כדי להקריב את הקרבן
לקב"ה.

זו הייתה דרגה גדולה וגבוהה ביותר שהייתה
בכוח של נס שבני ישראל הגיעו לתכלית בקי-
רבן הפסח, לקחת את הקרבן במסירות נפש
בלי עבודה של שנים להגיע לדרגה הזו.

אם כך, הנס בשבת הגדול היה שבני ישראל
השיגו את ההשגה להקריב את קרבן פסח
לטהר את כל מה שיש להם הפנימיות והחי-
צונית, ברגע אחד מסרו נפש והגיעו לתכלית
וזה הכוח של השבת הזו. אדם בכדי להגיע
לדברים גדולים צריך עבודה גדולה, ופה בני
ישראל בלי עבודה גדולה עם סיעתא דשמיא
ובנס הגיעו לתכלית הזו ברגע אחד.

לכן בשבת זו יש לאדם כוח להגיע לתכלית בלי
עבודה גדולה לקיים את הפנימיות והחיצונית
במצוה בשלימות גדולה. וזה הכוח של המצוה
הזו, עובדים שנים להשיג השגות גדולות שרק
אחרי עמל גדול אדם מגיע לזה, אבל בשבת זו
יש כוח להשיג בזמן קצר עבודה של שנים.

וכל אדם שידע איך להכין את עצמו, לקדש
את עצמו ולהידבק בקב"ה בשבת זו, יכול
להשיג השגות גדולות שלוקח שנים רבות לה-
שיג, בשבת זו יש רוח משמיים מהקב"ה לקצר
דרך ארוכה בדברים קטנים ולהגיע לשלימות
ולתכלית הנרצה.

השבת הבאה עלינו לטובה נקראת "שבת הג-
דול", מובא בשו"ע (או"ח תל, א) על שם הנס
הגדול שהיה לבני ישראל בשבת הזו. הקב"ה
אמר לבני ישראל כשהיו במצרים "בַּעֲשׂוֹר
לְחֹדֶשׁ הַזֶּה וַיִּקְחוּ לָהֶם אִישׁ שֵׁה לְבִית אָבִתּוֹ
שֵׁה לְבִית" (שמות יב, ג) כל משפחה תיקח
שה ותקשור אותו לכרעי המיטה ויקריבו
אותו קרבן לקב"ה, קרבן פסח. כך עשו בני
ישראל ולקחו שה ואפילו שהיה האלוקים
של ארץ מצרים, העבודה זרה של המצריים,
עם ישראל במסירות נפש לקחו את השה
הזה לקרבן לקב"ה ועל שם זה נקראת שבת
זו "שבת הגדול" על שם הנס הגדול שהמצי-
רים ראו שעם ישראל לוקח את העבודה זרה
שלהם ולא עשו כלום.

צריך להקשות ולומר על הנס הזה קוראים
לשבת הזו "שבת גדול", הרי היו לבני ישראל
עוד הרבה ניסים והרבה נפלאות מעל הטבע
ולא ראינו ולא מצאנו שלקחו איזה עניין
לקדש שבת לדורי דורות, אלפי שנים עברו
מאז שקרה הנס הזה ובני ישראל מקדשים
את השבת הזו ושמים אותה כתר ועטרה לכל
השבתות, מה כ"כ מיוחד בשבת זו על הנס
שבני ישראל לקחו את השה לקרבן העבודה
זרה של המצרים ומה הלימוד שעלינו ללמוד
מדבר זה?

אלא אפשר לבאר ולומר, ידוע מה שהגמרא
מספרת (ברכות סא:) לנו על רבי עקיבא כשי-
לקחו אותו להריגה בסוף ימיו, באו תלמידיו
ואמרו לו רבנו איך נראה אותך מת במצב
הזה כך? אמר להם רבי עקיבא כל ימי חיכיתי
לרגע הזה. ידוע שיהודי חייב לקיים מצוות
והמצוה שהאדם מקיים חייבת להיות מושי-
למת על ידי שהאדם משעבד את הפנימיות
ואת החיצונית, את המחשבה את הרוח, את
הכל האדם משעבד לקב"ה ועושה את זה
בשלימות,

וזו עבודה של שנים. רבי עקיבא אמר להם
כל ימי, כל ימי השתדלתי ומסרתי נפש לה-
גיע לדרגה הזו למסור את הנפש בכל כוחי
ובכל המחשבה לשעבד את כל מה שיש לי
למסירות נפש הזו למצוה.

הנה באנו לסדר על סדר, דבר דבור על אופניו, הלכות ומנהגים והנהגות אשר נהגו אבותינו ורבותינו הקדושים זצוק"ל ומן הבאר הזאת ישנתו העדרים. ויהיו חקוקים בספר דברי הימים ובו ינהגו כל שומעי לקחינו, "חברים מקשיבים לקולך השמיעיני".

ובכח דברי אלה אשר התחננתי אל השם, לא תמוש התורה מפניו ומפי בנינו ומפי זרעינו וזרע זרעינו עד עולם, והיום החילותי את המלאכה "כי שם צוה יהוה את הברכה חיים עד העולם".

ה-שבת שלפני הפסח נקראת שבת הגדול. וידע האדם ששבת זו בעלת מעלות גדולות, וכל הנס של גאולת מצרים מושפע מאותה שבת, ולכן יקדש את השבת הזאת ביותר לדבקות בהקב"ה.

ובכל קהילה הרב יתן שיחת מוסר בליל שבת בדברי תורה, בפרשת השבוע. ובתפילת שחרית החכם שבאותו בית מדרש ידבר בעניני מוסר וחיוזק על ימי הפסח, למען ידעו האבות והבנים כח ומעלת הימים המסוגלים של ימי הפסח.

ובזמן המנחה יתאספו כל העדה, והחכם שבהם ימסור דרשת שבת הגדול, הלכות והנהגות ומנהגים. ועל האדם לדעת, אפילו שלמד ולומד ומלמד, יש כח וסגולות נוראות לדרשת שבת הגדול, ואין בית מדרש בלי חידוש וכל ירא השם יקפיד להיות בדרשת שבת הגדול.

ו-כשהרב דורש דרשת שבת הגדול, יחשוב בדעתו שמקיים את דברי הגמרא (מגילה לב) שמושה רבנו תיקן להם לישראל שיהיה כל חכם דורש לבני עירו בכל רגל, בעינינו של יום. וחוזן מהלימוד שלומד, מקיים בזה התקנה שמושה רבנו תיקן לעם ישראל.

ז-ממוצאי שבת של שבת הגדול, נוהגים אנו לברך כל אדם שפוגשים לחג פסח כשר, כי יש כח לדרישה ולברכה שמברך האדם את חברו.

ח- מראש חודש ניסן אחרי תפילת שחרית, נהגו אבותינו ורבותינו זצוק"ל לקרוא פרשת הנשיאים של אותו היום בציבור. (ומובא בשל"ה הקדוש דף קמ' עב' דמנהג טוב לקרות בכל יום ויום פרשת הנשיא של זה היום, כי כל נשיא ונשיא היה לו סודות גדולים אשר המשיכו שפע הרוחניות, כל אחד לשבטו כל ימי עולם. ובקריאת הפרשה הוא מעורר קדושת היום. וביום "ג בניסן קוראים פרשת "בהעלותך" עד "כן עשה את המנורה" והוא כנגד שבט לוי)

ט- בסיום תפילת שחרית, נוהגים להוציא הספר תורה ולקרוא את פרשת הנשיאים בספר התורה ובלי ברכה. (ולא יחשוש, שאין זה כבוד הספר תורה להוציא, דהנה רבנו יואל ב"דברי יואל" פוסק שבתוך בית המדרש אין שום זילותא בהוצאת ספר תורה, משום שזה כבודו וזה מקומו בבית המדרש)

י- אין מבקרים בבית החיים כל חודש ניסן, אבל ללכת לקברי צדיקים בגדר של להתפלל, כן נהגנו ללכת. (מרו"ה "בית יוסף" ביורה דעה, סימן שמו, מביא בשם ה"כל בו" סימן קיב', שנהגו בנרבונא שביום שביעי בצאתו מבית הכנסת, הולך האבל לבית הקברות. ואם חל יום שביעי בראש חודש, אינו הולך לבית הקברות. ומובא בפוסקים שהחשש שיבא לידי בכי, וכאשר האדם הולך לבית הקברות בשבעה ובשלושים מגיע לבכי בראש חודש ושאר מועדים.

התורה הקדושה בפרשת השבוע מדברת מענין המצורע שהתגלו בו סימני טומאה והכהן מסגיר אותו מחוץ למחנה והיה והחמירו בו הסימנים הכהן קורא על אותו מצורע שם של מצורע מוחלט דהיינו החליט אותו לטומאה ויצטרך לחכות שיעבור הנגע ואז לעשות סדר טהרה כדי לחזור למחנה יש-ראל

ובלשון התורה הקדושה על טהרתו של המצורע " והיה ביום השביעי יגלח את כול שערו וכו' "

וכותב רבנו הקדוש אור החיים וכול הפסוק הזה יתבאר על פי דרך הרמז שהי-חולים בצרעת בעונותינו הרבים הם עם ישראל שמרחיקים אותם מן המחנה הכוונה מתרחקים מן בורא עולם על ידי חליה וחס עוון לשון הרע שידוע שהוא המרחיק הגדול ביותר מאבינו שבשמים וצריך להיזהר בזה זהירות יתרה לא לדבר לשון הרע ולכן התרחקנו ויצאנו לגלות

אך יבוא יום שהוא יום טהרתו שהי יתברך מחליט לטהר אותנו כמו הכהן כי ידוע שהי נקרא גם כהן על פי הזהרה

וביום הזה הי מחזיר אותנו אליו ואז יוצא הי ונלחם וזה מה שכתוב בפסוק ויצא הכהן אל מחוץ למחנה שהי יתברך יצא להילחם בשבילנו מול כול הגוים ולהחזיר אותנו מן הגלות שסיבבנו על עצמנו על ידי דיבורי לשון הרע

ועוד כותב הרב אור החיים שהכהן המטהר לוקח שתי ציפורים זה מרמז על שתי משיחים שהם משיח בן יוסף ומשיח בן דוד ומשיח בן יוסף יתגלה ויפטר מן העולם חס וחלילה בגלל חסרון לימוד תורה של עם ישראל ואפשר לעצור זאת על ידי שלומדים הרבה תורה ומתפללים שלא יפטר חלילה ועוד כותב הרב שבזמן המשיח גם יופעל כוח האבות הקדושים שעל ידם תצא הגאולה לפועל והי ילחם לנו וישמיד כול הגוים ,

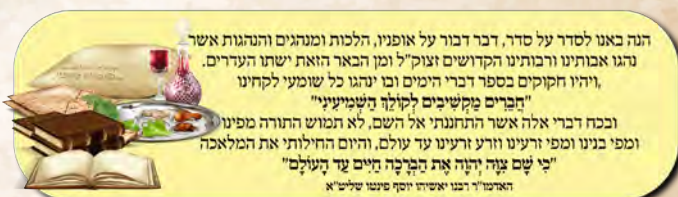
במהרה בימנו כן יהי רצון שבת שלום לכולם

פסח

והנה בחג הקדוש הזה קדשנו השם יתברך במצוותיו וצונו על אכילת מצה. וידוע שיש מחלוקת בענין שמור המצה: שיש אומרים שצריכה שמור שלא יגעו מים משעת קצירה. ולדעת גדולי הפוסקים כל שאינה שמורה משעת קצירה אינו יוצא ידי חובת אכילת מצה. ומאחר שמצות אכילת מצה היא נפלאה וסודה רם ונשא הגבה למעלה, וקרו לה בזהר הקדוש (ח"ב קפג) מיכלא דאסותא, שהיא מועלת מאד לרפואת הנפש. הנה כי כן יחדר האיש וילפת ויחוש לדעת האומרים כן, ולא יעבר מלעשות, לפחות השמורים שעושה לצאת ידי חובת אכילת מצה שיהיו מדי טים שמורים משעת קצירה, כי מה יתרון לאדם בכל עמלו שיעמל לפסח אם לא יצא ידי חובת אכילת מצה. ואף דאיכא למאן דאמר דיוצא ידי חובתו, למחש מיהא בעי לדעת גדולי הפוסקים:

וכבר משלו משל לזה, שאם אחד היה חולה ויבואו תשעים ותשעה רופאים ויאמרו שסם פלוני מועיל לרפואתו, אף שיש סם אחר שהוא מבחר ויותר טוב ויפה ומועיל, מכל מקום גם זה מועיל, ויבוא רופא אחר בקי וממחה ויאמר שהסם שאמרו שאר הרופאים אינו מועיל שיוזק לחולה, ואתו מן המבחר שאמרו, הוא לבדו המועיל לרפואה, מי הוא זה פתי וסכל שלא יחוש לדעת הרופא הבקי וממחה, ולקח הסם שהוא מועיל אלבא דכלי עלמא ולא לקח הסם שאפשר שלא יועיל לא זיק, כן הדבר הזה. ומתוך כך יש חסידים ואנשי מעשה שנוהרים בכל הפסח שלא לאכל כי אם ממצה העשויה מחטים שמורים משעת קצירה, כדי לצאת ידי כל הדעות. שאם בכל הימים ראוי לחוש לצאת ידי כל הדעות, על אחת כמה וכמה בענין חמץ ומצה שאסורו חמור מאד שיש בו כרת רחמנא לצלן, והנוהר בו תועלתו גדולה. שכתבו משם האר"י שהנוהר בפסח מאסור חמץ וחושש לצאת ידי כל הדעות, ונוהר בתכלית הזהירות, מבטח לו שלא יחטא כל השנה כלה, על זאת ראוי לזהר הרבה שאין שכר גדול מזה.

הנה באנו לסדר על סדר, דבר דבור על אופניו, הלכות ומנהגים והנהגות אשר נהגו אבותינו ורבותינו הקדושים זצוק"ל ומן הבאר הזאת ישנתו העדרים. ויהיו חקוקים בספר דברי הימים ובו ינהגו כל שומעי לקחינו, "חברים מקשיבים לקולך השמיעיני".
ובכח דברי אלה אשר התחננתי אל השם, לא תמוש התורה מפניו ומפי בנינו ומפי זרעינו וזרע זרעינו עד עולם, והיום החילותי את המלאכה "כי שם צוה יהוה את הברכה חיים עד העולם".
האימור" רבנו יאשיהו יוסף שנתנו שלום"א

אחרי כו'. נ"ל על דרך הרמז, דהנה הצדיק מהפך הדין לרחמים, ואף אם נגזר על אדם מיתה חלילה, יכול לבטל הגזירה ולהפכו לחיים, והסיבה לזאת שכח ביד הצדיק לעשות כן, הוא מחמת שהצדיק עולה בתפילתו בעולמות עליונים אשר שם כולו רחמים בלא תערובות דין כלל, ושם לא נגזר אותה גזירה, וממשיך משם חיים לאותו האדם. וזהו "ששון ושמחה ישיגו" כו', רצה לומר הצדיקים משיגים לעולמות עליונים אשר שם ששון ושמחה, כמו שאמר הכתוב "עוז וחדוה במקומו" וממילא "נסו יגון ואנחה". וזהו גם כן "ויוציא עמו בששון ברנה את בחיריו", רמז לדברינו שמוציא את עמו ומביאם לעולם הששון, ואז "ברנה את בחיריו" פירוש אז מביא רינה ליש" ראל בחיריו. וזהו "אחרי מות שני בני" כו', רצה לומר שיש כח ביד הצדיק שיהיה אחרי מות, כלומר לבטל המיתה מאיזה אדם, כמו שאומרים בני אדם על דבר הנתבטל, אומרים שכבר אחר הדבר ההוא, שלא יהיה עוד. ואמר הכתוב על ידי דבר מה יוכל הצדיק לבטל? ומפרש "בקרבנתם לפני ה'" פירוש כנ"ל, על ידי שמתקרבים לפני ה' לעולמות עליונים, "וימותו" רצה לומר הרי הוא כאילו נתקיים הדין של מיתה, ובאמת נמשך להם חיים על ידי הצדיק.

דבר אל אהרן אחיך. נראה לפרש דהתורה הקדושה מלמדת לאנשים המור כחיים לבני אדם, שלא יוכחו לאנשים ליצים וריקנים, אשר בודאי אין דב" ריהם ונכנסים כלל באזניהם, כמו שאמר הכתוב "אל תוכח לץ", רק לאנשים המקשיבים לקול תוכחה ומוסר ורוצים בתשובה, אליהם יגיד ויורה דרכי התשובה.

וזהו "דבר אל אהרן אחיך" רצה לומר שהוא אחיך, ורוצה במעשים טובים ויקבל תוכחה ממך, וכה תאמר אליו "ואל יבא ככל עת אל הקודש מבית לפרוכת" פירוש, אם הוא אדם כזה שיש לו כל מיני עיתים לטובה ולרעה, שלפעמים עושה מעשים טובים ולפעמים להיפך, שנכשל חס ושלום לפי עמים בעבירה, האדם כזה "אל יבא ככל עת אל הקדש" שאל יכנס עצמו בסודות עליונים, "אשר מבית לפרוכת" פירוש כיון שעשה לעצמו מסך המבדיל בינו ובין הקדושה, לא יכנס בסודות עליונים מיד, רק מתחילה ישוב מעבירות שבידו בתשובה ויתחרט מאד.

וזהו "אל פני הכפורת" לשון כפרה, שהתשובה והחרטה מכפרת עוון, "אשר על הארון" רצה לומר קודם לימוד התורה יתחרט ויתודה על עוונותיו, ויהיה לימודו לרצון לפניו ית"ש, ו"ארון" רמז על התורה על שם שמור נחת בארון, זה העיקר. ואמר הכתוב "כי בענן" פירוש גם אם עשה לעצמו מסך המבדיל, כמו שכתוב "סכות בענן לך מעבור תפלה", אף על פי כן "אראה על הכפורת" פירוש על ידי התשובה והחרטה יראה אליו השי"ת לקבלו, "ולא ימות" שגדול כח התשובה שמארכת ימים, ואין לך דבר שעור מד בפני התשובה

הז"ל אומרים לנו שיש י"ב מזלות כנגד החודשים והסמל של חודש ניסן זה טלה, המצרים היו עובדים לטלה שהיה האלוקים שלהם, העבודה זרה שלהם. המצרים קידשו את הטלה שהוא יהיה האלוקים שלהם, להבדיל כמו שאנחנו עובדים את הקב"ה יש כל מיני עמים שעובדים כל מיני דברים בטלים ועבודות זרות, אצל המצרים זה היה הטלה כי הוא סמל של חודש ניסן והוא ראש של החודשים והן לקחו אותו ועבדו אותו.

ערב שבת קודש לפני הגאולה, הקב"ה קורא למשה רבנו ואומר לו שילך ויאמר לכל בני ישראל שיקחו את הטלה ויקשרו אותו לרגלים של המיטה. בני ישראל שהיו עבדים של המצרים סיכנו את עצמם ולקחו את הטלה שהיה האלוקים של המצרים מבלי לפחד וקשרו אותו לכרעי המיטה. הבכורות היו הכהנים של המצרים והאחרים על העבודה הזרה על הטלה שהיה סמל של ראש החודשים ניסן והבכור הוא הראש של המשפחה, לכן הוא היה הרב והכהן של אותה משפחה לעבוד את הטלה.

באו הבכורות לבני ישראל ושאלו אותם מה הם עושים ולמה הם קושרים את הטלה לכרעי המיטה, ענו בני ישראל לבכורות שהקב"ה עומד לגאול אותנו ואתם הבכורות עתידים למות. הבכורות שמעו את זה ונכנס בהם פחד, רצו ישר להורים שלהם וסיפרו להם שהקב"ה עומד להרוג את כולם ושנשחרר את בני ישראל מהר ממצרים. ההורים של הבכורות לא האמינו לזה, אמרו להם שבני ישראל עבדים שלהם והם לא משחררים אותם.

שש מאות אלף בכורות היו למצרים, כשראו שההורים לא מקשיבים להם, קמו והתחילו לרוב עם ההורים שלהם והרגו אותם וזה מה שאנחנו אומרים בתפילה "לְמַפְּהָ מִצְרַיִם בְּבִכּוּרֵיהֶם" (תהלים קלו, י) הבכורות היכו את המצרים את ההורים שלהם. באותה שבת כל האמונה שלהם והתפיסה של המצרים שהאלוקים שלהם זה הטלה והבכורות הם הכהנים והרבנים שלהם, נפלה והתרסקה ברגע אחד. הבכורות הרגו את ההורים שלהם והפסיקו להאמין בטלה, בעבודה זרה שלהם. אחרי כמה ימים הייתה מכת בכורות וכל השש מאות אלף בכורות אלו כולם מתו, ולמחרת הייתה יציאת מצרים.

בשבת הגדול קרה יסוד גדול, דבר שהמצרים האמינו בו וקידשו אותו קדושה גדולה ביותר קרס ואחרי שזה קרס, באה הגאולה הגדולה של בני ישראל. לכן בשבת הגדול יש כוח גדול למחוק את כל האמונות טפלות, הדברים לא אמיתיים שיש בתוך האדם.

אנחנו חיים בעולם שכל אדם מקדש לעצמו משהו, יש אדם שמקדש לעי- צמו את הכסף, יש אדם שמקדש לעצמו כישופים, יש אדם שמקדש לעי- צמו אהבה של דבר מסויים, כל האהבות והדברים שהאדם מקדש לעצמו, יש כוח בשבת הקרובה למחוק את הכל מהלב של האדם.

עבודה זרה זה לא דוקא להשתחוות לפסל או לשמש, עבודה זרה זה שהאדם לוקח דבר זר חוץ מאלוקים ומשעבד את עצמו לאותו דבר. אדם שרץ כל החיים אחרי הכסף והכסף בשבילו כמו אלוקים, נקרא עובד עברי דה זרה. אדם שקם בבוקר וחי את התאוות, חי דברים לא טובים ולא גוונים בשבילו זו עבודה זרה, האמונה והחיבור של האדם בחיים צריכים להיות רק בקב"ה. הכוח של שבת הגדול זה למחוק מהאדם את העבודה זרה, את הדבר הלא אמיתי שהאדם משועבד אליה.

במשך השנה אדם שרגיל למשהו מסויים קשה לו להתנתק מזה, יום רודף יום והטבע נהיה יותר חזק, נהיה על האדם "עול הרעיון" שנכנס לאיזה רעיון זה נהיה עליו כעול וכמשקולת על הראש שלו מכביד על הנשמה שלו וקשה לו להתנתק מזה כי ההרגל נהיה כבר טבע וחלק מהאדם וקשה לאדם להשתחרר מעבודות זרות כאלו.

במשך השנה לבוא לאדם ולהגיד לו להפסיק את הטבע שהוא עושה, להפי- סיק להתנהג כך וכך קשה לאדם להתנתק מזה למרות שידוע שהוא טועה ועושה דבר לא טוב, למרות שמה שהוא עושה יוביל אותו לגיהנום ולמקום לא טוב, אבל קשה לו להתנתק. הכוח בשבת הקרובה שבת הגדול למחוק כל מיני יצרים וטבעים שהאדם התרגל אליהם במשך החיים למחוק בשבת אחת.

אחות הצדיק רבינו כליפא בן מלכא, החל לחוש שלוה בנפשו, ובצי-
פיה דרוכה המתין לזרע של קיימא. לפיכך, כאשר נולד בנו הרך,
גאו בתוכו רגשות השמחה, ושירות ותשבחות לבורא עולם פרצו
מפיו הטהור.

אך, כאשר הבחין באור היקרות הבוקע מתווי פניו של הפעוט, הבין
מיד כי נשמה גבוהה שוכנת בקרבו, ורגשותיו געשו בכפל כפלים. שפי-
תיו התעטו בשחוק של קדושה, ובהתרוממות הרוח החלו לפייט הלל
וזמרה, להודות לצור העולמים, על נסיו ונפלאותיו שלא כלו מעמו.

גיסו הגדול, רבי כליפא, ששהה בקרבתו, נסחף עימו
לאוירת השמחה, ומאחר שתחתונים עלו, ששו העי-
ליונים, והשפיעו להם רוח הקודש.

משחש רבי כליפא בכך, נשא עיניו הרוחניות, ושוטט
בעולמות העליונים אילך ואילך. עלה והתעלה, והנה
קלטו חושיו קול רעש גדול בישיבה של מעלה. שאל
רשות, וביקש לדעת מה זה, ועל מה זה?

ויענו לו: זה עתה עלתה נשמה גבוהה ביותר מהעולם השפל. נשמת
רבי חיים בן עטר נסתלקה ממקום מושבה בירושלים עיר הקודש, וכל
נשמות הצדיקים אצים רצים לשמוע את דרשתו.

מששמע זאת רבי כליפא, מיד ננער, וקרא בקול גדול לגיסו הצדיק:
קרא את שם בנך חיים! זה עתה, נפטר בירושלים דודי רבי חיים בן
עטר, וזו העת המסוגלת לקרוא את הרך הנוול בשמו, למען תשכון בו
נשמתו הגדולה, בבחינת ו"זרחה השמש ובא השמש".

רבי שלמה שמע בקול גיסו, ובעת הכנסתו של בנו בבריתו של אברהם
אבינו, קרא את שם בנו הנוול לו: חיים, על שם רבינו חיים בן עטר
ה"אור החיים" הקדוש, דוד אשתו.

שנו חכמים במדרש (פסיקתא רבתי, בחדש השביעי): כאשר ברא
הקב"ה את עולמו, בראו במידת הדין. כשראה שאין העולם מתקיים
בפניה, שיתף עימה מידת הרחמים, ובשתי המדות יחדיו מנהיג את
היקום. לכן, בכל עת שמידת הדין מתוחה בעולם, דורשת לעשות
משפט בבני האדם, ונוטלת לכפרתם את נשמת צדיק הדור, מיד
עולה ומבצבצת ממקומה מידת הרחמים, ומבקשת חנינה ממלכו
של עולם.

ומה עושה בעל הבירה?

עושה גלימת רחמיו, נכנס לגנוך נשמות הצדיקים שבטרקלינו, ובוחר
בנשמה גבוהה שתדר לעולם השפל במקום זו שעל-
תה. נשמה יקרה, שתכפר ותגין על הדור, ותמלא את
החלל שיצרה מידת הדין.

זה שאמר קוהלת בחכמתו (קהלת א, ד): "זרחה
השמש ובא השמש ואל מקומו שואף זרחה הוא שם".
ודרשו רבותינו (בראשית רבה נח, ב): וכי אין אנו יוד-
עים שזרחה השמש ובא השמש, אלא עד שלא ישקיע
הקב"ה שמשו של צדיק, הוא מזריח שמשו של צדיק
חברו. יום שמת רבי עקיבא נולד רבינו וקראו עליו זרחה השמש ובא
השמש".

גם עם רבותינו הגדולים שבארץ המערב ארע כן. בשנת תק"ג, ביום
ט"ו בתמוז, היום בו שקעה שמשו של רבינו חיים בן עטר בעל "אור
החיים" הקדוש, זרחה שמשו של רבינו חיים פינטו הגדול. והיו בני
המערב קוראים עליהם את המקרא האמור: "זרחה השמש ובא
השמש".

שמחה ועליצות גדשו את ליבו של רבינו שלמה פינטו, בעת היוולד
בנו הרך לעת זקנתו. זמן רב המתין לקורטוב של נחת. מן היום בו נפי-
טרו עליו בנו ואשת עלומיו, עברו עליו טלטולים קשים, ושנים רבות
לא ראה מנוחה שלימה אפילו יום אחד.
רק לאחר שזכה לשאת לאשה את הצדקת מרת שמחה,

**קדושת העלון ודברי התורה יהיו להצלחת
וזיווג הגון**
נחת מהילדים חזרת בתשובה לאילנה בת פרלה
נטלי בן אילנה, יאנה בת אילנה
חזרה תשובה וזיווג הגון
דניאל בת נטלי, מאיה בת נטלי
אופק בן רונן, ירין בן קרן
לעלוי נשמת גיגורי לסיצקין בן יאנטה
ז"ל

בואו לעזור לנו להגדיל את
תפוצת העלון ותזכו בברכת
הצדיק
רבי יאשיהו יוסף פינטו
שליט"א

**ליזכרון עולם בהיכל ה'
קדושת העלון ודברי התורה יהיו לעילוי נשמת**

רוחמה בת חנה ז"ל, ליאון יהודה בן סול בן וואליד ז"ל, סימונה בת וואליד ז"ל, מרים בנימין ז"ל, אליס בת לאה ז"ל, פרננדו מסעודה בת לאה ז"ל, מורים
בן לאה ז"ל, טלי עטר בת מסעודה ז"ל, ברכה ברכוסה בת מרים ז"ל, רבי לעזרי ויצמן ז"ל, אמיר ויצמן בן מסעודה ז"ל, רמי רחמים בן אליס ז"ל, פיליפ
בן פרננדו ז"ל, רבי חיים בר מימה ז"ל, מורים סלימאן בן מרים ז"ל, בן ציון בן שלום ושמחה ז"ל, שמחה בת שלום ורות ז"ל, אהרון בן חנה ז"ל, צמח בן
תמו ז"ל, אסי שאול בן עליזה ז"ל, תמר בת שמחה ז"ל, רבקה בת שמחה ז"ל, אליהו בן חנה ז"ל, דוד לוי בן שרה ז"ל, בן וענונו בן שרית ז"ל, שלום בן
ברכה ברכוסה ז"ל, מורים סלימאן בן מרים ז"ל, שמואל בן אהרון וציפורה ז"ל, ריטה רבקה בת תמר ז"ל, בן ציון בן שלום ורות ז"ל, שמחה בת שלום ורות
ז"ל, פרוספר בן תמו ז"ל, יקוט בת עלו ז"ל, מאיר בן עלו ז"ל, שרה בת פאני ז"ל, בנימין בנימין ז"ל, אליהו רחמים בן אילנה ז"ל, מוזל בת תמו אביכור ז"ל,
אלברט אברהם בן נינה ז"ל

עיצוב: שלמה בנימין 0545330452

תורת הדי"ף
מתורתו ונהגותיו של כבוד האדמו"ר
רבנו יאשיהו יוסף פינטו שליט"א
העלון הסחה אשר מופץ בניו זרחה, לוס אנג'לס, מאמי,
מוסקו, מרוקו וישראל בכל הערים וגדולות והמושבים
**מכניסים את כבוד האדמו"ר
לשולחן השבת שלכם**
רוצים לקחת חלק בהפצה הענקית
רוצים להקדיש עלונים לע"ג ולרפואת
חינוך עכשיו: 050-892-5552